

EGYED EMESE

Terra Australis Incognita

Emlékezni

még nem tudhatsz. Ha bejárod
lombosmoha-perceinket, borzongásod
elsimítja hódúnéit a vágynak.
Visszavered, mint hó a napsugarat,
a régi örömet /utána sírni kezdtél!
Vagy csak a jégtüskét, porhavat repítő szél
horzsolta szembogarad?/ Még
rádfonódik a szorongás eukaliptusz-gyökere,
irthatatlan,
akár a sóbozót; s a téli tengereken lassan
feltorlódik a lemondások uszadék-
jege: hát minek emlékeznél?

Tervezni már nem tudsz. A jövő
homokszivattyú. Ne is próbáld
belevetíteni magad: köves pusztaság, mit
kereshetnél benne hullámtestű álmaiddal?
Ha lesz is ragyogás: hematit
pírja lesz csak, nem a beteljesülésé.
Szárasságtűrő füveké itt
hely és jövendő, nem a kékszeműeké.

De ami most van, ott liktessen
pórusáidban, fékese a pasandít-
szeleket, állítsa meg
az áradó vizet, legyen zátony, átvághatatlan
jött-ment hajóknak, tudósoknak:
a benned síró szépet
ők csak tudják - te érzed:
szenvedély, Nagy-korallgát.

Minnesang

És elgurultak mind a kavicsok.
Szertegurultak, elvesztetted őket.
Észak, dél, kelet, nyugat nem nyitott
kaput a békességet keresőnek.
Kábán forogtál, nem jutott a szó
eszedbe, sem a kellő mozdulat:
nem ismertek rád örök, várurak.

Valahol várt nyitott ablak előtt
a kedves, úgy szeretted volna látni!
Csak karjaid tudtad kitárni,
forogt minden: reménybe, gyöngye fénybe
kapszokdtál, de testedben kopár idő,
régén kiszáradt pitvarok visszhangoztak
fájdalmat, néma kamrák sirattak
el, sóhajként hagyott az erő cserben, valahol
becsukódott egy ablak.